

Cennet Çiçeği

Oğlumun Azad Arin'in doğumu öncesinde Linda'nın hamilelik döneminin bir kısmının onlardan ayrı geçirmek durumundaydım.

Ama genç bir baba olarak oğlumun benim sesime bir an dahi aşına olmamasını düşünemezdim. Doğumuna daha çok vardı ama doktor Google onun duyabileceğini hatta müzik dinleyebileceğini söylüyordu.

Bir mp3 çalar ve bir de karnınıza yerleştirebilceğiniz iki özel kulaklık ile Azad Arin benim ona doldurduğum kapalı devre radyo yayınlarını dinleyebilecekti.

Arada kardeşim de ona masallar okudu.

Linda daha hamile değilken Galata'nın ara sokaklarında bir sahafın raflarını karıştırırken Hindistan'da basılmış bir Ermenice masal kitabı bulmuştuk.

Hovhannes Tumanyan'ın bugüne kadar hiç duymadığım masallarını bulmuştum orada ve kendime "bunları oğluma da okurum" demiştım.

Benim hiç bilmediğim masalları o bilecekti böylelikle.

İşte aşağıdaki masalı da o kitaptan buldum.

Ermenilerin efsane şairi, masalcısı, anlatıcısı Hovhannes Tumanyan'ın Cennet Çiçeği ismindeki bu masalında oğlum Arin kurtarıcı Kral Masis ve Sis (Ağrı dağı) koca beyaz dev ve Cennet Çiçeği de kurtarılmayı bekleyen prenses.

Her ne kadar tercümeleler iyi yapılsa dahi bir masalı veya şiiri anadilinde okumak kadar tat alamayız ama derleyerek sizin için çevirdiğim masalı siz de çocuklarınıza okuyabilesiniz diye anlatmaya çalışayım.

Bir zamanlar uzak bir ülkede bir tüccar varmış.

Bu tüccarın da bir kızı: Çiçek. Ama ne Çiçek.

Güzel mi güzel, narin mi narin.

Babası çiçeği o kadar çok sever ki her seferinde ticaret için uzak diyarlara gittiğinde sorar:

-Bu kez ne getirmemi istersin sana Çiçeğim?

Çiçek cevap verir.

-Cennet çiçeği getir bu kez.

Kızına yok diyemeyen baba ticaret için yola çıktığında gittiği her yerde sorar soruşturur. Ama nafile kimse cennet çiçeğinin nerede olduğunu bilmemektedir. Ancak baba vazgeçmeyecektir.

Kızının her istediğini yerine getiren o, bir yolunu bulup çiçeği de bulacaktır muhakkak.

Günün birinde bir durakta yorgunluk çıkarırken yaşlı bir amca yanaşır ve çiçeğin yerini bildiğini söyler.

Yaşlı adam der ki, ta o koca beyaz dağların ardındaki oavadır **cennet çiçeği**.

Ama tüccara dikkatli olmasını söyler.

Koca bir beyaz dev korumaktadır bahçeyi.

Tüccar baba aldırılmaz.

Aklında sadece kızının çiçeği görünce vereceği gülücük vardır.

Bahçeden çiçeği koparan baba arkasını döndüğünde kocaman bembeyaz bir dev ile karşılaşır...

-OOO sen ha, benim çiçeğimi koparırsın ha. Şimdi ölümlerden ölüm beğen, ey insanoğlu

-ama ulu dev. Kızım istemişti ... o yüzden... ben... kızım...

-Peki o zaman bir şartla sana o çiçeği veririrm.

-Nedir?

-Kızını bana vereceksin...

-Ama... amaa... Tamam... der tüccar aklından, oradan sağ sağlim çıksın da...

-Git şimdi, o karşı dağa Masis'e kar düştü mü geleceğimi anla ve kızını hazırla.

Tüccar elinde çiçek beyaz devin bahçesinden çıkar. Koşa koşa eve döner.

Kızına çiçeği verir.

Kızı o kadar çok sevinir ki hemen boynuna atlar babasının.

Teşekkür eder. Çok mutlu olmuştur...

Babası sevinçlidir ancak kızına deve verdiği sözü nasıl anlatacağını düşünür.

Aklında sözü tutmamak da vardır ama o koca beyaz devin ülkesine gelirse neler yapabileceği ile ilgili de korku içindedir.

Birkaç gün geçer.

Baba dayanamayıp kızına olanları tek tek anlatır.

-Korkma babacığım. Ne yapalım gidip göreceğim artık ne olacağını, der kızı üzgün.

Masis'e kar düşmüştür. Çiçek'in gitme zamanı gelmiştir.

Gözyaşları içinde uğurlar babası onu Masis'e doğru.

Daha Masis'in eteklerindeyken Çiçek, koca beyaz dev gelir ve avucuna aldığı gibi kızı arkasını döner ve gözden kaybolur.

Aradan birkaç yıl geçer.

Artık genç bir kız olmuştur Çiçek.

Bir kış Çiçek bir yolunu bulup devin elinden kaçar.

Masis'ten aşağıya doğruya doğru koşmaya başlar.

Hatırladığı kadarıyla evi oradadır.

Dev Çiçek'in kaybolduğunu anladığında öyle bir hırslanır ki tüm gücünü toplarlar. Islık gibi sesler çıkararak rüzgar estirmeye başlar Masis'ten aşağıya ovaya doğru. Kar kütleleri yollamaya başlar dağın tepesinden aşağıya.

Ama Çiçek çoktan Aragatz dağına varmıştır...

Çiçek arkasını da kollayarak kaçmaktadır.

Önüne bakmadığı bir ara bir delikten içeriye düşer...

Arkasından beyaz devin sesi geliyordur:

“Veeerrrr. Çiçeğimi bana geri verrrr...”

•

Gözlerini açtığı anda ardında bıraktığı beyaz devin soğuk ve kar kaplı ovalarında değil de çiçeklerle dolu güneşin ısıttığı bir ışık demetinin gökyüzünde dalgalandığı bir ovada olduğunu görür.

Nerede olduğunu anlamaya çalışırken çevreden gelen sesler kulağında çınlamaya başlar.

Çiçekler şarkı söylüyordur...

*Zümrüt şatoda, altın tabutta
Yatar bir kral kötünün gücüyle
Yatar kral Arin ne ölü, ne uyur
Ve dünya en kara yasını tutar*

*Yatar ta ki gün gelene dek
O güneşli gün ki gelmektedir
Yeni bir hayatla ve sevgiyle gelmektedir
Tatlı bir öpücük verecek ona*

Tüm ovadaki çiçeklerin yüksek sesle bu şarkıyı söylediğini duyar Çiçek.

*Aha geldi, geldi güzel
Kraliçemiz ve kralın sevgilisi
Şimdi kalkacak soğuk tabuttan
Bizim cesur Arin Armaneli*

*Şimdi kalkacak kralımız
Cesur Arin Armaneli
Ve gözleri gülecek
Hayat dolu dünyaya ve çiçeklere*

*Şimdi ayaklanacak cesurumuz
kötü düşmana, beyaz deve karşı
Geliyor yeşil hayatımız
Çiçek kokulu, güneş sarısı*

Tam bu sözlerle Çiçek Kral Arin Armaneli'ye yaklaşır ve onun için ağlayan doğanın tüm bu renklerine o kadar üzüdür ki iki damla gözyaşı düşer gözünden.

Tam da Arin Armaneli'nin gözlerine...

Uyanır Cesur Kral, ölüm uykusundan, altın tabuttan kalklar ve doğrudan Çiçek'in gözlerine bakar.

-Nasıl oldu da buldun beni.

Çiçek başından geçenleri Arin'e anlatır.

Nasıl beyaz devden kaçarken bu ovaya düştüğünü ve babasını ne kadar özlediğini anlatır...

Arin Armaneli:

-Duyuyorum o devin kötü sesini... O dev beni de buraya kapattı. Sen gelip beni bulmasaydın ben kimbilir daha ne kadar ölüm uykusunda kalacaktım.

Arin Armaneli geldikleri yoldan çıkarak cesur bir şekilde beyaz devle savaşır.

Çiçek de olanları izlemektedir.

Yer gök çatışır Arin Armaneli ve beyaz dev.

Gök gürler, şimşekler çakar.

Yer yarılr içine girerler.

Çiçekler tanıklık eder bu zorlu mücadeleye.

Sonunda beyaz dev yenilgiyi kabul etmiş. Kolu kanadı kırık geldiği Masis dağına kaçır.

Tüm yuvarladığı beyaz kar dağlarını ve soğuk ısıklarını alarak.

Onunla beraber soğuk kaplamış Masis'in ovaları da beyazdan kurtulur.

Arin Armaneli'nin çiçekleri açar her yerde...

İşte o gün bugündür her kış beyaz dev Çiçek'i geri alabilmek için gücünü toplayıp Masis'teki karlarla kaplı krallığından Yerevan'ın ötesindeki Aragatz Dağı'na kadar gelir.

Aragatz karla kaplanır, soğuk rüzgarlar eser.

Ama Arin Armaneli her zaman olduğu gibi onu bir kez daha bozguna uğratıp Ermenistan Ovası'na ilkbaharı getirir.

Ermenistan Ovası Masis'e kadar çiçeklerle donanır.

Bu ritüel adeta Arin Armaneli'nin her seferinde zaferini kazandığının habercisidir.

Çeviren: Aris Nalcı